

OP HET WATER LOPEN

OP HET WATER LOPEN

Diospi Suyana -
het uithoudingsvermogen
van het geloof getest

Klaus-Dieter John

*Een belangrijke opmerking namens onszelf:
De auteur heeft alle gebeurtenissen beschreven in dit boek
gereproduceerd naar zijn beste weten en overtuiging.
Zijn zorgvuldig onderzoek heeft ook betrekking op tijds- en locatie-
aanduidingen. Een gering aantal namen werd om de betreffenden te
beschermen, door de auteur afgekort dan wel veranderd.*

*

‘Op het water lopen’

Diospi Suyana - het uithoudingsvermogen van het geloof getest
Dr. Klaus-Dieter John

ISBN / EAN: 9789083313061

Nur: 707

© 2023 Scholten Uitgeverij BV, Burgemeester Drijbersingel 25, 8021 DA Zwolle

www.scholtenuitgeverij.nl

in samenwerking met:

Uitgeverij Daniël, Zaan 14, 8032 AG Zwolle / www.uitgeverijdaniel.nl

© 2020 Brunnen Verlag Gießen

Eerste druk, met toestemming overgenomen. www.brunnen-verlag.de

Omslagontwerp: Eunice Espinoza / vormgeving: Marcin & Milou

Layout binnenwerk: Piet Versteeg

Foto's binnenwerk: privébezit auteur.

Nederlandse vertaling: Mirjam Dijkstra

Drukwerk: www.drukcase.nl

© Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. All rights reserved. No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical, photocopy, recording or any other – except for brief quotations in printed reviews, without the prior written permission of the publisher.

Over Diospi Suyana zijn in het Nederlands ook leverbaar bij dezelfde uitgevers:

© ‘Ik heb God gezien’ - Dr. Klaus Dieter John - ISBN 9789079859948 - 272 pag. paperback

© ‘God heeft ons gezien’ - Dr. Klaus John - ISBN 9789079859702 - 248 pag. paperback.

Dit boek draag ik op
aan alle mensen,
die aan God twijfelen
en zich afvragen of geloof, hoop en liefde een
werkelijk fundament hebben.

Inhoud

Voorwoord	9
Deze uitgave in het Nederlands	13
Een schokkende ochtend	15
Wij komen van heel ver	20
Waar een wil is, is een weg	29
Bloed, zweet en tranen	36
De Diospi Suyana school als rolmodel	46
Junkies, partyfreaks en miljonairs	53
Met de beste boodschap over de bergen	68
De e-mail uit Sydney	74
Australië	82
Een gezin riskeert alles	90
Roemenië – een onbekend land	94
Onzichtbaar project	99
Familie Welch springt zonder parachute	107
‘Carabayllo’	112
Eindelijk de lucht in	119
Heftige problemen in het dorpje Poltoca	125
Bewegen - goed voor gepensioneerden	130
Baden-Württemberger geeft zich over in het Ecuadoraanse oerwoud	133
Blauw bloed	146
Rio de Janeiro - zonder samba en zonder strand	151

Wat vooraf ging aan het tienjarig jubileum	156
Teveel voor onze zenuwen 31-8-2017	174
Naweeën	184
De zendingsconferentie	187
De ene na de andere jobstijding	192
De groeten van de president	198
Yale, Harvard en Clie	202
Een verlamde kan lopen	210
Nu echt: de allerlaatste inzet van echtpaar Klemenz	215
Aan de dood ontsnapt en haar laatste woorden	219
Een hete aardappel	225
Haar leven aan een zijden draadje	229
Gestoord verjaardagsfeest	234
Stomdronken en zonder rijbewijs	238
Laster, intriges en haat	244
De bruiloft van het jaar	254
‘Heeft Diospi Suyana de patiënt vermoord?’	259
Op het randje van de legaliteit	264
Een weergaloze zakenreis en wat echt telt	274
Besluit om te vertrekken	279
De mysterieuze vlucht LA 2061	285
Diospi Suyana in cijfers	296
‘Een levenswerk dat levens redt’	301
Vechten tegen corona en andere omstandigheden	307
Hier vindt u de juiste oplossingen	317
Ruw wakker worden uit deze droomwereld	320
Heeft God zich verstoppt?	325
Als de boot begint te lekken – en een open Woord	330
Persoonlijk getuigenis	334
Bedankt!	338

Voorwoord

Een paar vrienden en ik zaten in het café 'Deli Huasi' in Curahuasi en genoten net van een heerlijke maaltijd. Plotseling maakte een man, die eruitzag als een Peruaan, zich los van een groep mensen bij de ingang en liep recht op me af. Ik kende hem niet, hoewel hij mij wel bekend voor kwam. 'Dokter John', zei hij, zonder vooruit te lopen op de gebruikelijke Zuid-Amerikaanse gewoonten, '...als u ooit weer een boek schrijft, kies dan als titel 'Op het water lopen'. Nadat hij dit had gezegd draaide hij zich om en verdween door de deur. Zijn tip was goud waard. Zijn advies, kort en bondig samengevat, maakte duidelijk dat hij de draagwijdte van ons werk bij Diospi Suyana begreep.

Misschien hebt u weleens de korte anekdote gehoord over de drie geestelijken die een rivier over moesten steken. 'Jezus heeft toch gezegd dat we over het water kunnen lopen', riep de katholieke priester, 'dus laten we dan maar gaan!' Voorzichtig tastend stapte de priester op het water en liep over de oppervlakte naar de andere kant. Het applaus van zijn collegae klonk vanaf de oever aan de overkant. De dominee was als volgende aan de beurt. Hij nam een aanloop, begon te sprinten en kwam met een grote plons in het water terecht. Hij had geen

andere keus om vervolgens stap voor stap over de bodem door het water verder te waden. Het water kwam tot aan zijn heupen. Uiteindelijk kwam de dominee druipnat uit het koude water.

Als laatste deed de orthodoxe priester zijn rugtas om en ging zwijgend zonder allure over het water. Voor hem was deze wandeling klaarblijkelijk routine.

Beschaamd deed de dominee andere kleding aan in de bosjes, terwijl zijn collegae de tijd hadden voor een kort gesprek. De katholieke priester lachte en fluisterde de orthodoxe priester in zijn oor: 'Om eerlijk te zijn, hadden we hem moeten vertellen waar de stenen liggen!'

De orthodoxe antwoordde: 'Welke stenen?'

Als we, vertrouwend op God dingen durven te doen die met ons gezonde verstand onmogelijk lijken - zoals op het water lopen - zal één van de drie beschreven scenario's onvermijdelijk plaatsvinden. Wij proberen het met een truc en doen alsof de stenen in het water een bovennatuurlijk ingrijpen van God zouden zijn. In werkelijkheid kan het veronderstelde wonder echter het best worden verklaard met hard werken, relaties, psychologische toevalligheden en andere factoren. Misschien zullen wij ook simpelweg zwemmend naar de overkant moeten gaan, omdat God niet ingrijpt. Of Hij bestaat helemaal niet, of Hij houdt zich ver van onze belangen. Een verkoudheid is nog te overzien, maar als er haaien in dat water zwemmen, wordt het levensgevaarlijk.

Hoe staat het met de derde mogelijkheid? Kunnen we onder bepaalde omstandigheden werkelijk 'op het water lopen'? Stel: kan iemand om een echt wonder bidden? – gedurende vele jaren van mijn leven was deze vraag voor mij van existentieel belang. Het ging mij nooit om sensatiezucht. Ik wilde eerder weten of

de uitspraken van de Bijbel over een eeuwig Wezen, almachtig en persoonlijk tegelijk, in mijn beperkte bestaan zou kunnen worden geverifieerd. Ik was op zoek naar de zin van het leven, naar liefde en hoop.

Diospi Suyana is een omvangrijk experiment met God, waaraan mensen uit vele landen twee decennia lang hebben deelgenomen. De volgende verhalen uit deze schatten aan ervaring zijn naar eer en geweten onderzocht en nauwkeurig gedocumenteerd. Het uiteindelijke oordeel, of wij - jij en ik - op water kunnen lopen, is aan jou.

Klaus-Dieter John

Deze uitgave in het Nederlands

Wij zijn dankbaar dat dit boek in ons Nederlandse taalgebied beschikbaar is gekomen! Al vele jaren kennen wij dr. Klaus-Dieter John en het werk waarvoor de Heer hem en zijn vrouw Martine geroepen heeft. Er zijn twee boeken van hem voorafgegaan aan deze uitgave die u nu in handen heeft: 'Ik heb God gezien' (2015) en 'God heeft ons gezien' (2017). Deze boeken geven een beeld van het werk dat begonnen is met het ziekenhuis 'Diospi Suyana' en dat in steeds wijdere kringen uitgebreid werd. Een internationale school, bijbelclubs, zendmasten, een tv-studio, waarmee een groot deel van Peru en omliggende landen dagelijks in contact gebracht worden met de goedheid en mensenliefde van God onze Heiland en het evangelie van de Heer Jezus Christus.

De aantallen behandelde patiënten, operaties etc. heeft de schrijver in deze uitgave geactualiseerd tot en met november 2022.

Helemaal in lijn met het Diospi Suyana-project in Peru dat grotendeels door vrijwilligers uitgevoerd en gedragen wordt, is dit boek persklaar gemaakt door een klein team vrijwilligers.

Hartelijk dank Mirjam, Gerry, Jaap, Ronald, Piet en Rika voor de vele uren die jullie vertaalden, proeven corrigeerden en de layout verzorgden!

De uitgevers,

Cees Scholten

Andries Loos

Een schokkende ochtend

‘Laat me alsjeblieft even bellen met mijn advocaat’, zei het hoofd van de Sociaal Democratische APRA-partij en liep de trap op naar de eerste verdieping. De agenten knikten en namen plaats in de luxe fauteuils in de woonkamer.

Zij hadden van het Openbaar Ministerie bevel gekregen om de voormalige president Alan Garcia van Peru in voorlopige hechtenis te nemen en op tien minuten meer of minder kwam het niet aan. In elk geval duurde het gerechtelijk onderzoek tegen de voormalige president al jaren. Op dit moment stond Alan Garcia ‘schaakmat’, zoals tv-presentator Jaime Bayly het in zijn speciale uitzending ‘s avonds onder woorden zou brengen.

Het corruptieschandaal rond het bouwbedrijf Odebrecht eiste opnieuw een vooraanstaand slachtoffer. De naaste vertrouweling van de listige politicus had 4 miljoen dollar aan steekpenningen ontvangen van het consortium. Alan Garcia had tijdens zijn presidentschap het bedrijf zijn medewerking verleend. Hierdoor waren de Brazilianen nu zeker van de aanleg van een spoorweg voor elektrische treinen naar de hoofdstad Lima, wat een miljardenproject was. Het zou voor Garcia moeilijk zijn om zijn onschuld voor de rechtbank te bepleiten, althans niet op een geloofwaardige manier.

Kort daarna klonk een luide knal door het luxueuze huis. De agenten sprongen overeind en renden de trap op. De deur naar de slaapkamer was op slot. Binnen enkele seconden braken de mannen het slot open en stormden de kamer binnen. Wat ze toen zagen verstijfde hen onmiddellijk: Alan Garcia zat in een stoel te kreunen. Er stroomde bloed uit zijn rechterslaap. Op de grond lag een revolver. Alan Garcia had dit schot weloverwogen uitgevoerd. Een spoedoperatie in het dichtstbijzijnde ziekenhuis kon zijn leven niet redden. Op woensdagochtend 17 april 2019, kort na 10.00 uur, verspreidde de media het nieuws van zijn dood. Dr. Jens Haßfeld was de eerste die het slechte nieuws naar mij riep op een afdeling van ons zendingsziekenhuis. Meteen liep ik naar mijn kantoor en opende de website van RPP, de belangrijkste nieuwszender van Peru. Aan de berichten kon ik meteen zien welk schokeffect de zelfmoord van de ex-president Alan Garcia in het hele land teweeg had gebracht. Mijn gedachten dwaalden onwillekeurig terug naar een gebeurtenis op 26 februari 2008.

Mijn vrouw en ik wachtten samen met onze uroloog dr. David Brady en dr. Chorrea, een vooraanstaand partijlid van de APRA, in een deftige zaal van het regeringspaleis. De deur ging open en president Alan Garcia, vergezeld van zijn echtgenote Pilar Nores, liepen onder het sprookjesachtig licht van de kroonluchter de zaal binnen. Nadat alle gebruikelijke wederzijdse hoffelijkheden voorbij waren, presenteerde ik aan de toehoorders het verhaal van Diospi Suyana via mijn laptop. Ik begon met onze kinderdroom, een leven lang samen te werken als artsen voor mensen die hulp nodig hebben. Mijn vrouw Tina en ik hebben in 2002 onze gewaagde visie van 100 pagina's op papier gezet - we wilden een hightech ziekenhuis bouwen voor de nakomelingen van de Inca's. Hoog in de Andes in het zuiden van Peru, zou

deze moderne kliniek op basis van giften worden gebouwd, zonder leningen, zonder overheidssteun en zonder Bill Gates. Om die reden hebben we al onze hoop op één kaart gezet: ons geloof. Alleen met Gods hulp zou dit medisch centrum ooit werkelijkheid kunnen worden.

De hoogste regeringsfunctionaris van Peru en de First Lady keken gefascineerd naar het kleine scherm terwijl ik vertelde over de ontelbare voorzienigheden en wonderen die we al hadden meegemaakt. Op een geheimzinnige manier werden we via gecompliceerde wegen geleid door een hogere Macht en kwamen we stap voor stap dichterbij het grote doel.

Ik vertelde hoe een bouwkundig ingenieur, genaamd Udo Klemenz en zijn vrouw Barbara, in de keuken van hun huis God vroegen om een nieuwe levenstaak. Tegelijkertijd hoorde ik voor de eerste keer hun namen, van een advocaat in mijn geboorteplaats Wiesbaden en belde ze op. En paar minuten na hun gebed rinkelde hun telefoon. Door dit gesprek kwam Udo Klemenz ertoe om ons enorme project te begeleiden - op vrijwillige basis.

Natuurlijk kon ik niet verbergen voor Alan Garcia waarom we twee jaar eerder contact hadden opgenomen met zijn vrouw Pilar Nores: de minister van cultuur wilde onze bouwplaats stilleggen en ons een boete van 700.000 dollar opleggen. Eén ontbrekende vergunning was voor deze bureaucraat reden genoeg om voorgoed een eind te maken aan ons project. In onze paniek hadden we gehoopt om, bij het aantreden van de nieuwe president en zijn vrouw, hen op de een of andere manier te kunnen spreken. Iedereen die we vroegen, haalde de schouders op en werkte niet mee. 'Uw verzoek heeft geen kans', bromde de Duitse ambassadeur boos door de telefoon. Echter, onverklaarbaar tot op de dag van vandaag, heeft Pilar Nores

ons drie weken later in haar kantoor op een zeventig minuten durende audiëntie laten komen en ons verzoek ingewilligd. Daarnaast nam zij na onze ontmoeting het zelfs op zich 'beschermvrouwe' van Diospi Suyana te worden. 'Weet u, meneer de president', vervolgde ik destijds mijn verhaal en klikte op de volgende dia, 'in december 2005 nam de Peruaanse douane op de luchthaven mijn beamer in beslag die ik tijdens mijn lezingen wereldwijd gebruikte. Hierdoor had ik dringend een nieuwe nodig. Toen ik in een winkel in Lima, een beamer uitprobeerde en de beelden van mijn presentatie 'toevallig' – incognito - op het scherm voorbij liet komen, stond het hoofd van het telecommunicatiebedrijf Impsat achter mij. Hij schonk ons een satellietschotel voor internet en telefoon. Toen zijn bedrijf Impsat naar aanleiding van deze grote donatie in het weekblad Somos adverteerde, las de eigenaar van een mijnbouwbedrijf dit en schonk het staal voor ons dak. Vervolgens merkte tv-zender 2 ons op, en maakte verschillende reportages over het 'ziekenhuis van het geloof' zoals zij het noemden!'

Ik herinner mij, dat na mijn uitgebreide presentatie er een korte stilte in de kamer van de president viel. Toen schraapte Alan Garcia zijn keel, leunde een beetje voorover en zei: 'dr. John, u staat dichterbij God dan ik!'

Dit was een gewaagde uitspraak, omdat niemand van ons de relatie van een ander met God kan beoordelen. In het diepst van ons hart zijn er mentale worstelingen, waarvan een buitenstaander geen flauw idee heeft. Echter, het geloof als een mosterdzaadje is genoeg om bergen te verzetten, verzekerde Jezus zijn discipelen. Hij wist dat wij als vergankelijke mensen altijd blijven schommelen tussen hoop en vrees, geloof en twijfel. Ondanks de blijvende onzekerheid diep vanbinnen, is één roep tot God genoeg om Zijn echte kracht te ervaren.

Ongeveer elf jaar zat er tussen onze ontmoeting met president Alan Garcia en zijn zelfmoord. Gedurende deze tijd is Diospi Suyana van een eenvoudig begin uitgegroeid tot een instelling met 270 werknemers. Het was niet gemakkelijk geweest. Hoe vaak zijn we wel twee stappen vooruit en één stap achteruit gegaan, en ook andersom. We maakten enorme vooruitgang, maar soms hadden we ook weer met tegenslagen te maken. De ene keer vierden we onze successen, een andere keer ging het werk gepaard met tranen.

Kortom, via deze weg waren er zoveel aanwijzingen dat God bestaat, dat ik het als mijn levenstaak zie om deze ervaringen met jullie te delen.

Hoe graag had ik nog een tweede keer over mijn geloof willen vertellen aan deze president. Ik zou hem hebben gezegd dat we de bescherming van de Allerhoogste in elke situatie van ons leven mogen ervaren, ook in de donkerste uren. Helaas is dit nooit gebeurd. Alan Garcia is op Goede Vrijdag 2019 begraven.

Wij komen van heel ver

De zon wierp haar laatste stralen door de doffe ramen van het kleine lemen huisje. Daniël Ticono keek naar zijn neef aan de andere kant van de tafel en zei ontroerd: 'Mijn twee liesbreuken zijn zo gevoelig en ze worden van maand tot maand groter.' De Aimara-Indiaan zweeg even en hoestte zachtjes, 'Constantino, je hebt gezegd dat je moeder goed werd behandeld in het zendingsziekenhuis van Diospi Suyana. Misschien kunnen de artsen mij daar ook helpen!'

Constantino schudde met zijn hoofd heen en weer. 'Oom, het is een lange reis van ons dorp naar Curahuasi. U zal meerdere keren van bus moeten wisselen. Geloof u, dat u deze zware inspanning kunt doorstaan?'

'Natuurlijk kan ik dat. God heeft mij genoeg kracht gegeven!' Er lag een diepe vastberadenheid in Daniëls ogen. 'Al ben ik dan de tachtig gepasseerd, een busrit is voor mij geen probleem!'

'Oom, ik ga met u mee. Als u wilt, kunnen we deze week nog vertrekken!'

Daniëls gezicht, gebruid door weer en wind, leek een beetje op te fleuren: 'Dankjewel jongen, moge God ons beschermen op onze reis!' De oude man sloeg met zijn gerimpelde handen op zijn verbleekte broek, alsof hij met dit gebaar zichzelf wilde bemoedigen. Want moed had hij nodig. Hij wist echter niet dat

er op dat moment politieke onrust zich als onweer boven de provincie Cusco samenpakte.

Soms is het beter de toekomst niet te kennen en zonder zorgen naar bed te gaan, omdat angst en onzekerheid afschrikken. Ze kunnen een mens alle energie ontnemen. Echter, als het lichaam pijn doet en het geduld op raakt, zal een patiënt in de Peruaanse Hooglanden op een gegeven moment geen andere keus hebben, dan hulp ver weg te zoeken. In Puno stond ook een regeringsziekenhuis. De reputatie was alleen slecht en het was bekend dat de meeste artsen niet vriendelijk zijn in hun omgang met de indianen. Je moet weken wachten om een afspraak te krijgen. Meestal gingen er maanden voorbij voordat er een operatie gepland werd. In de particuliere klinieken ging het vlugger, maar hun prijzen waren niet te betalen of beter gezegd: de kosten waren niet op te brengen voor de campesinos, de landbouwers, zoals Daniël.

Op deze woensdagmiddag in februari midden in het regenseizoen, stapten ze samen in hun dorp Ilave in de dorpsbus. Deze bracht hen over hobbelige wegen naar Puno, de hoofdstad van de gelijknamige provincie in Peru. Ze hadden bepaald niet veel bagage bij zich: twee kleine tassen met schone kleren en wat proviand. Daniël hield zich vast aan de leuning van de voorstoel en probeerde zijn bovenlichaam met zijn armen te verlichten, telkens als de versleten bus door een van de vele kuilen heen schokte. Elke schok deed pijn. Soms knelde het in de ene lies, dan weer in de andere. Er was hem ooit eens verteld, dat door het inspannende werk op het land zijn liezen konden breken en op zijn minst verslechteren. Daniël schudde onopvallend zijn hoofd. De mens moet toch ook léven. Al generaties lang hadden zijn voorouders op het land gezwogd om hun dagelijks brood

te verdienen uit de harde grond. Op een hoogte van 4000 meter groeide niet alles, maar de oogst van tomaten, aardappelen en bonen was voldoende voor hun eigen behoeften en verkoop ervan op de markt.

Na anderhalf uur arriveren Daniël en Constantino op het centrale busstation in Puno. Op dit station met passagiers en handelaren heerste een drukte van belang. Bussen arriveerden op elk tijdstip van de dag en nacht en vertrokken van hier in alle richtingen. Een rit naar het zuiden om het Titicacameer heen naar La Paz duurde zeven tot acht uur, mits het passeren van de grens tussen Peru en Bolivia soepel verliep en de chauffeur geen lekke banden hoefde te wisselen. In zijn jonge jaren had Daniël deze reis naar een kliniek twee keer gemaakt om daar behandeld te worden. Daarnaast zorgden sommige buslijnen voor verbindingen naar Arequipa in het westen en Cusco in het noorden. Waarschijnlijk had hij tijdens zijn leven bij Cusco ooit de oude metropool van de Inca's, bezocht. Maar, zoals Constantino hem had uitgelegd, lag het Diospi Suyana ziekenhuis nog verder weg, aan de andere kant van de horizon, ergens in de provincie Apurimac.

De onrustige drukte maakte Daniël Ticona bang: overal waar je keek waren er groepen mensen. Geschreeuw en drukke voetstappen. Onbewust zochten zijn ogen naar Constantino. Zonder zijn neef zou hij in deze stad behoorlijk hulpeloos zijn geweest. Zo'n lange reis zou hij nooit alleen hebben aangedurfd! Al snel stonden ze met z'n tweeën in een lange rij voor het loket. Toen het hun beurt was, zei Constantino tegen de vrouw achter het glas: 'Tweemaal Cusco!', en paar seconden later hield hij de tickets in zijn hand. Vertrektijd 22.30 uur.

Elke reis heeft zo zijn risico's en gevaren, dacht hij. Zou de buschauffeur 's nachts wakker achter het stuur blijven en zijn passagiers veilig en verantwoord naar hun bestemming brengen?

Elke dag waren er wel berichten in de krant over vreselijke botsingen in het verkeer op de wegen. Ook aanslagen op auto's waren geen uitzondering. Gemaskerde mannen liggen dan in het donker in een hinderlaag: ze vallen onverwachts aan, zwaar bewapend en doelbewust. Na een overval verdwijnen ze met hun buit in de struiken langs de weg.

Daniël Ticona sprak zachtjes een gebed uit. Hij was ervan overtuigd dat God hem en Constantino zou begeleiden, op de reis naar Cusco en alle andere reizen daarna. Hijzelf wilde dapper zijn en op God vertrouwen.

Om in Panamericana¹ aan te komen moest deze nachtbus 400 kilometer rijden. De reis duurde 8 uur lang. God zij dank waren er geen incidenten. Vroeg in de morgen na zonsopgang vervolgden ze de reis met een taxirit door Cusco en een reis van 3 uur met de bus naar Curahuasi. De laatste kilometers in het dorp legden ze af in een mototaxi die langzaam naar de oprit van het zendingsziekenhuis reed, langs pensions en restaurants. Er gebeurde veel bij de ingang van het ziekenhuis. Verschillende straatverkopers boden hun goederen aan. Op de tafels zag je heel wat uitgestald liggen: snoep, sandwiches en zelfs warme gerechten, voor grote en kleine honger.

De gewenste toegangskaarten, de zogenaamde kortingsbonnen voor de dag, waren al lang verkocht. De hele nacht hadden al honderden mensen buiten gewacht. Helaas had ook niet iedereen de kans om de volgende ochtend behandeld te worden. Nu stonden er velen aarzelend op straat en vroegen zich af of ze het de volgende dag nog eens moesten proberen.

¹ De Panamericana (Pan-American Highway) loopt van het noordelijkste puntje van Alaska naar het zuidelijkste punt van Argentinië.

De mototaxi stopte vlak bij het bewakershokje. De beide indianen stapten voorzichtig uit het kleine kabine. Op een witte muur was te lezen: 'Hospital Diospi Suyana – hartelijk welkom!' Deze woorden lazen zij graag, maar Daniël en Constantino keken bezorgd naar de ingang. Daar stond een grote groep mensen. Het ziekenhuis was niet in staat deze grote groep mensen hulp te bieden. Zou het nu voor hen hetzelfde zijn als al die wachtende mensen, bij wie de teleurstelling van hun gezichten te lezen was? 'We hebben geen tickets meer voor vandaag!' De zwartgeklede bewaker bij de poort legde hen deze trieste waarheid uit. 'We komen uit Puno en waren vijftien uur onderweg', riep Constantino, die niet zo snel afgewezen wilde worden, 'mijn oom is tweeëntachtig en heeft veel pijn!'

'Als dat het geval is,' meende een van de bewakers, 'dan mogen jullie als spoedgeval naar het ziekenhuis!'

De twee reizigers haalden opgelucht adem. Hierdoor waren ze al een stap verder gekomen. Langzaam liepen ze de 150 meter over een betonnen pad naar de hoofdingang. Aan de rechterkant van het ziekenhuis schommelden en klauterden kinderen zorgeloos in de speeltuin.

Met een grote innerlijke spanning kwamen ze in de wachtzaal. Het was een grote ruimte en zoals gebruikelijk overvol. Ongeveer 120 patiënten - voornamelijk Quechua-indianen - zaten op de oranje banken. Sommige verdrongen zich voor de informatiebalie in de hoop op goed nieuws.

'We komen van heel ver', riep een campesino en smeekte de secretaresse, 'zou mijn moeder vanmiddag nog door een arts kunnen worden onderzocht?'

De dame bij de receptie schudde haar hoofd: 'nee, maar misschien morgen.'

Daniël en Constantino volgden een wegwijzer en liepen door een gang tussen de apotheek en het laboratorium naar een

kleine wachtkamer en gingen door een dubbele deur naar de spoedeisende hulp. Rechts achter de balie zaten een paar verpleegkundigen die de nieuwkomers vriendelijk begroeten: 'Waar kunnen we u mee van dienst zijn?'; vroeg een kleine Peruaanse vrouw, die zichzelf voorstelde als Maribel. Omdat zijn oom gebrekkig Spaans sprak, antwoordde Constantino: 'We hebben de hele nacht gereden. Mijn oom heeft pijn, grote bulten in zijn lies en ook problemen met de prostaat!' 'Dan moet je familielid hier meteen plaatsnemen. We zullen eerst wat gegevens noteren en dan de polsslag en bloeddruk meten!' Daniël zweeg, maar in zijn dankbare ogen was veel meer te zien. Het voelde goed, om zo zorgvuldig behandeld te worden, en het mooiste vond hij de glimlach van deze verpleegster, die blijkbaar als zendeling in het ziekenhuis werkte. Haar buitenlands accent was onmiskenbaar. Een halve middag, een hele nacht en een ochtend heeft de reis geduurd. Maar hun inspanningen werden op dit ogenblik beloond. Al snel werd Daniël een brancard op wielen toegewezen achter een vouw wand. Constantino zat op de stoel ernaast. 'Ik ben zo blij dat we nu binnen zijn', fluisterde Daniël, 'als ik denk aan al de mensen bij de ingang, die 's nachts tevergeefs hebben gewacht, behoren wij tot de gelukkigigen!' Zijn neef knikte. Het duurde minder dan tien minuten, en een jonge vrouw met sprankelende zwarte ogen kwam naar hem toe. 'Mijn naam is dokter Karla Aguilar, ik zou u graag willen helpen. Ik heb nog een paar vragen, daarna wil ik u nauwkeurig onderzoeken!' Daniël was verbaasd, hoe snel alles ging. Na het onderzoek prikte een verpleegkundige bloed en nam ook de urine mee. Even later werd hij dwars door het ziekenhuis naar een donkere kamer gereden, waar een buitenlander met een echo-apparaat op zijn buik drukte. 'Ik kan met dit ding dwars door u heen kijken', zei

de man en lachte: 'Uw prostaat is vrij groot en tevens heeft u ook liesbreuken!'

Van de echokamer terug, zaten ze nu weer bij de afdeling spoedeisende hulp.

Toen Daniël en Constantino die middag weer naar buiten liepen, waren alle uitslagen van het laboratorium beschikbaar. De diagnoses stonden netjes in het dossier en Daniël had zelfs een afspraak bij de uroloog voor de volgende ochtend meegekregen. Het gerucht ging dat deze arts uit Oostenrijk een echte uitbinker was in zijn vakgebied. Bij hem zou hij in goede handen zijn. Aan de overkant van de straat vonden ze een goedkope kamer in een van de vele woningen die rechtstreeks uitkeken op andere gebouwen waar gasten zoals zij, verbleven.

Na een goede nachtrust, die vooral de oude Daniël goedgegaan had, gingen ze 's ochtends het ziekenhuis weer binnen. Al snel zaten ze in de volle wachtkamer voor de spreekkamers van de artsen. Plotseling ging om half negen een grote dubbele deur aan de voorkant open. Daniël zag een grote kerkzaal met witte muren en gekleurde glas in lood ramen. Vooraan op een podium speelden jongeren moderne muziek. Alsof er een teken was gegeven, stonden bijna alle patiënten op van de banken en gingen de ziekenhuiskerk binnen. Daniël en Constantino volgden de stroom van mensen zonder precies te weten hoelang de ochtenddienst zou duren. Daniël keek even achterom. In twee rijen kwamen ongeveer 250 bezoekers de kerkzaal binnen. Boven de preekstoel hing een eenvoudig houten kruis. Warme zonnestralen schenen door de glas in lood ramen en werden gereflecteerd in alle kleuren op de keramische tegels. Na twee liederen hield een pastor van in de zeventig een toespraak. Tijdens zijn korte toespraak wisselde hij verschillende keren tussen Spaans en Quechua. Daniël voelde instinctief dat de man

op de preekstoel meende wat hij zei. Zijn boodschap kwam uit het hart: God, de Schepper van het universum, hield van alle mensen. Ook van oude en jonge, gezonde en zieke mensen. De woorden van de pastor waren echte balsem voor de bezorgde patiënten die naar Curahuasi waren gekomen met lichamelijke pijn en emotioneel leed - gedreven door het intense verlangen naar verlichting en genezing. Opmerkelijk is te noemen dat Curahuasi in de Quechua-taal betekent: het huis, waar je geneest. De letterlijke vertaling van Diospi Suyana is ongeveer gelijk: de plaats waar men op God vertrouwt.

Om half elf riep de uroloog Daniël via de luidspreker zijn spreekkamer binnen. dr. David Brady was slank en groot. Hij stak minstens dertig centimeter boven zijn patiënten uit. Na rustig het dossier bestudeerd te hebben, vertelde hij over zijn bevindingen. 'De situatie is duidelijk, u hebt vanwege de twee liesbreuken een operatie nodig. Zou u de operatie door ons willen laten uitvoeren?' Constantino vertaalde elke zin van de zendingsarts in het Aimara.

Daniël knikte en vroeg: 'Wanneer kan hij mij opereren? Misschien nog voor het droge seizoen in mei?' Tot zijn grote verbazing vertelde dr. Brady: 'Aanstaande dinsdag zou ik u in de operatieagenda kunnen zetten. Dat zou dan 12 februari zijn.' Nog maar enkele dagen wachten! In de namiddag reden Daniël en Constantino naar Cusco om zaterdag en zondag bij vrienden door te brengen. Het laatste weekend met pijn in de liezen! Een operatieafspraken was kostbaar, dat wist Daniël van zijn familie en burens. Deze kans wilde hij in geen geval missen. Hij zou zich maandag op tijd in het ziekenhuis melden, koste, wat kost!

Daniel Ticona ligt in bed na zijn operatie. Zijn neef Constantino staat tussen hem en dr. David Brady. De reis van Cosco naar Curahuasi was voor de 82-jarige een ongelooflijke hindernisloop.